



Kapitola pátá

Dav úžasem zkamení.

Hen pustí z rukou ták, který s řinčením dopadne na zem, a v obličejí se jí zračí šok. Jet se tváří podobně, jen v očích se mu mihne záblesk něčeho temnějšího. Hlasatel oznámí jméno mé matky a její hodnost. Přítomní s pochopením zatleskají a o chvíli později nastane ruch: všichni mluví a přemísťují se k východu, aby se před další Volbou trochu upravili.

Kasta se s úsměvem obrátí na bratra.

„Tak co, bratříčku?“ řekne tím tichým, pevným hlasem bez jediného záchvěvu. „To jí ani nepogratuluješ?“

Jet pomalu zakroučí hlavou. Když vidím, jak mlčí, stáhne se mi hrdlo. Nepochybně předpokládá, že se o sebe v poušti dokážu postarat, ale to nijak nesnižuje jeho předchozí varování. Určitě něco řekne, i kdyby měl připustit, že se vyjadřoval až příliš přísně.

Ale on se ke mně otočí s rukama zkříženýma na hrudi, na tváři rezervovaný úsměv.

„Blahopřeji ti, Lio,“ řekne. „Své místo si právem zasloužíš.“

Potom se ukloní a odejde, aniž by se jedinkrát otočil. Nevěřicně se obrátím ke Kastovi. Je mi jasné, že bez ohledu na povahu mých schopností i on věří, že mám veškeré předpoklady být mu v poušti nápomocná, a přesto si mě vybral úplně naslepo. Pochybuju, že si vůbec zapamatoval, jaké jsou mé kouzelnické schopnosti – lépe řečeno ty, které jsem si vymyslela.

Nejspíš bych měla pronést něco vybraného a zdvořilého, ale mo-

mentálně panikařím při představě, co se mnou provede, až zjistí, že jsem obyčejná lhářka a podvodnice.

„Při vší úctě,“ vypravím ze sebe. „Nepletete si mě s někým? Protože tohle je teprve čtvrtá věta, kterou jsme si spolu od začátku večera vyměnili.“

„Věděl jsem to od chvíle, kdy jsem tě spatřil,“ řekne. Což by se dalo považovat za ucházející odpověď, dokonce svým způsobem romantickou, kdyby se nedíval na Jeta, když ji vyslovil. Pak kývne na dvě nejbližší sloužící – dívky oděné v bílé a ve zlaté. „Připravte ji.“

„Asi byste měl vědět, že o přežití tam venku nevím vůbec nic,“ vyhrknu, když mě ty dvě vezmou za paže. „Dodnes jsem ani nevěděla, že existuje nějaký sýr a co to je!“

„Oznamte otci, ať nás očekává,“ zavolá princ směrem k palisandrové tabuli, u které se právě objevil další sloužící a nabádá šokovaného Galla, aby se zvedl a šel s ním. Kdyby Gallus jenom tušil, jak ráda bych si s ním vyměnila místo. Jistě, dokázala jsem mu, že se ve mně spletl, a ten pocit vůbec není k zahazení, ale tohle...

„Tudy,“ špitne dívka po mé pravé ruce. Je drobná a hezká, nemůže jí být víc než dvanáct let, ale má překvapivě velkou sílu. Ta druhá bude přibližně v mém věku a z princova rozhodnutí vypadá stejně vyplašená jako já. „Jmenuju se Elin,“ představí se ta mladší. „A až do vašeho odjezdu se o vás budu starat.“

Do mého odjezdu. Jako královský doprovod. Budu mít namířeno do pouště, kde se cestovatelé potkávali s nepředstavitelnými hrůzami a bojovali s nimi za pomoci mnohem silnějších magických schopností, než jakými vládnu já, a přesto někdy sotva přežili, a jindy se vůbec nevrátili.

„Došlo tady k omylu,“ vyhrknu, když mě ty dvě odvádějí kolem pohovek ven ze sálu a vedou dál chodbou se zlatými loděmi namalovanými na stěnách. „Chci říct, že jsem samozřejmě počtána. Opravdu. Ale nejsem ta, za koho mě má. Nemůžu mu pomoci na cestě přes poušť. Vždyť já ani neumím číst!“

Elin si pro sebe zamumlá něco jako: „Typické.“